o nich rozhodčí soud věcně, pokládaje je za vyrovnané a tomuto věcnému rozhodnutí a výkladu ujednání ze dne 22. května 1925, i kdyby bylo nakrásně nesprávné, nelze podle §u 595 c. ř. s. odporovati. Pokud tedy v uvedených směrech vytýká dovolatel odvolacímu soudu rozpor se spisy, jest sám v rozporu se spisy, a pokud mu vytýká nesprávné právní posouzení věci, není v právu.

K důvodu §u 595 čís. 6 c. ř. s. Pod rouškou tohoto důvodu snaží se žalobce zvrátiti věcné rozhodnutí rozhodčího soudu, což ovšem jest podle §u 595 c. ř. s. nepřípustno. Žalobce neuvedl nezměnitelných právních předpisů, jimž by rozhodčí výrok odporoval. Pokud pod tímto titulem míní rozhodnutí rozhodčího soudu o vzájemných pohledávkách, odkazuje se na důvody shora uvedené. Pokud dovolání tvrdí, že bylo povinností rozhodčího soudu, by nejen stranám popřál právního slyšení, nýbrž i přednesené skutečnosti vypátral a přezkoušel, nutno je odkázati na předpis §u 587 c. ř. s., že je sice povinností rozhodčího soudu, by si skutkový děj zjistil, ale že jest zase vyhrazeno jeho volné úvaze, pokud šetření o ději pokládá za nutné.

Čís. 6842.

Ten, komu bylo postoupeno právo k podání žaloby na vydání věcí, jest oprávněn uplatňovati nárok na jich vydání, ačkoliv dosud nenabyl k nim vlastnictví. Vydání věci lze se domáhati vlastnickou žalobou na tom, kdo má věc ve své moci, třebas nebyl jejím držitelem.

(Rozh. ze dne 25. února 1926, Rv I 1226/26.)

Žalobu pojišťovny proti bance o vydání akcií oba nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolatelka míní, že je žalovaná pro tuto při pasivně legitimována, uznavši, že je v držení akcií. Podle §u 266 c. ř. s. může strana sporu doznati jen jisté skutečnosti, nikoliv i právní stav. Zde přiznala žalovaná toliko skutečnost, že dostala plášť kumulativní akcie od Bedřicha N-a do zástavy za dluh, který týž u ní měl. Je tedy žalovaná zástavní věřitelkou, ale držitelem pláště jako ruční zástavy zůstal zastavující dlužník N. Právem proto zdůraznil první soud, že žalovaná nemá restituční možnosti, kterou předpokládá § 369 obč. zák., a proto není také k této při pasivně legitimována. Na tomto přesvědčení nezmění ničeho právní názor, že žalovaná jako zástavní věřitelka je v držení ruční zástavy, neboť pak ji drží mocí svého práva věcného, zástavního a nikoli vlastnického. Po zákonu právem neuznal první soud, že bylo na žalobkyni převedeno vlastnické právo na ztracených akciích a dovodil, že není ku sporu aktivně legitimována. Jisto je, že vlastnictví k akciím skutečným odevzdáním převésti lze. Pak ale nestačí pouhá srovnalá vůle zcizujícího a nabývajícího k převodu a k převzetí, nýbrž je kromě toho nezbytně třeba i hmotného odevzdání akcií z ruky do ruky (§ 425 a 426 obč. zák.), což se nestalo. Avšak ani převod prohlášením podle §u 428 obč. zák. tu nemohl býti a nebyl uskutečněn, ježto dle zjištěného stavu skutkového nebyly akcie v držení české banky U. Namítá-li odvolatelka, že žádá jen vydání akcií,

nedbá, že tento svůj nárok odůvodňuje dopisem ze dne 19. září 1925, kterým jí česká banka U. postoupila své vlastnické nároky, zvláště právo k podání žaloby vlastnické. Jde tedy žalobkyni o pravou žalobu vlastnickou, jejíhož předpokladu však nedokázala.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud se týká právního posouzení věci, nesouhlasí ovšem dovolací soud s právním názorem odvolacího soudu ve příčině aktivní a pasivní legitimace stran ke sporu. Dovolatelka obmezila konečně svůj žalobní nárok na vydání sporných akcií a správně poukazuje odvolací soud na to, že dovolatelka odůvodňuje tento svůj nárok dopisem ze dne 19. září 1925, kterým jí Česká banka U. postoupila také právo k podání žaloby vlastnické. Bylo-li však právo toto dovolatelce postoupeno, jest zajisté legitimována k uplatnění nároku na vydání akcií, ačkoliv k nim nenabyla ještě práva vlastnického (srv. Unger I. str. 522 a Krainz § 206). Pasivně legitimována jest žalovaná, poněvadž, jak sama udala, sporné akcie jsou v její moci a dle §u 369 obč. zák. musí ten, kdo vznáší vlastnickou žalobu, dokázati, že žalovaný má zažalovanou věc ve své moci (§ 309 obč. zák.), nemusí však dokázati, že žalovaný jest jejím držitelem. Přes to však žalovaná není povinna dovolatelce vydati sporné akcie, neboť, jak soudy nižších stolic mají za dokázáno, odevzdal Bedřich N. žalované v květnu neb v červnu 1924 akcii jako zástavu za svůj dluh. Poněvadž jde o cenné papíry majiteli svědčící, nemůže dle čl. 306 a 307 obch. zák. dříve nabyté vlastnictví na úkor bezelstného příjemce zástavy býti přiváděno k platnosti. Podle §u 328 obč. zák. dlužno však míti za to, že držba je bezelstná, pokud není odpůrcem přesně prokázána obmyslnost držby. Ve směru tom dovolatelka ovšem uplatňuje, že žalovaná již z okolnosti, že jí byly odevzdány akcie bez kuponu, musila usuzovati, že akcií nebylo předchůdcem žalované dobyto způsobem bezelstným. Jak však soudy nižších stolic mají za zjištěno, byla jí okolnost tato vysvětlena poukazem na dopis advokáta Dra. Eduarda B-a ze dne 30. května 1923, kterým tento sděluje bankovnímu domu M., že bylo zavedeno ohledně kuponů řízení amortisační. Poněvadž jde o dopis advokáta, neměla žalovaná příčiny pochybovati o správnosti jeho obsahu a konati další šetření, obzvláště vyžádati si nález amortisační ohledně ztracených kuponů. Dlužno tudíž za to míti, že žalovaná nabyla práva zástavního ke sporným akciím bezelstně, a soudy nižších stolic tedy po stránce právní nepochybily, zamítnuvše nárok dovolatelky na vydání sporných akcií.

Čís. 6843.

Vyrovnací řád.

Provedl-li oddělovací věřitel realisaci svých oddělovacích práv před skončením vyrovnacího řízení, jest vypočísti kvotu ze zbytku pohledávky po odečtení výtěžku oddělovacích práv, jinak jest však oprávněn žádati vyrovnací kvotu z celé v čase vyrovnání nezaplacené pohledávky